

31984L0156

17.3.1984

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 74/49

DYREKTYWA RADY**z dnia 8 marca 1984 r.****w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów rtęci z sektorów innych niż przemysł elektrolizy chlorków metali alkalicznych**

(84/156/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 100 i 235,

uwzględniając dyrektywę Rady 76/464/EWG z dnia 4 maja 1976 r. w sprawie zanieczyszczenia spowodowanego przez niektóre substancje niebezpieczne odprowadzane do środowiska wodnego Wspólnoty ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 6 i 12,uwzględniając wniosek Komisji ⁽²⁾,uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽³⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽⁴⁾,

a także mając na względzie, co następuje:

w celu ochrony środowiska wodnego Wspólnoty przed zanieczyszczeniem przez niektóre substancje niebezpieczne, art. 3 dyrektywy 76/464/EWG wprowadza system uprzednich zezwoleń ustalający normy emisji dla zrzutów substancji wymienionych w wykazie I w Załączniku do niniejszej dyrektywy; art. 6 wymienionej dyrektywy stanowi, że dla tych norm emisji należy ustalić wartości dopuszczalne, jak również wskaźniki jakości dla środowiska wodnego dotkniętego tymi zrzucanymi substancjami;

rtęć i jej związki zawiera wykaz I;

Państwa Członkowskie są zobowiązane do stosowania wartości dopuszczalnych, z wyjątkiem przypadków, gdy mogą one stosować wskaźniki jakości;

ponieważ zanieczyszczenie wynikające ze zrzutów rtęci powodowane jest przez wielką liczbę różnych gałęzi przemysłu, konieczne jest ustanowienie konkretnych wartości dopuszczalnych dla danych gałęzi przemysłu oraz ustanowienie wskaźników jakości dla środowiska wodnego, do którego zrzucana jest rtęć przez te gałęzie przemysłu;

wskaźniki jakości muszą eliminować zanieczyszczenie rtęcią różnych części środowiska wodnego, dotkniętych oddziaływaniem zrzutów rtęci;

takie wskaźniki jakości muszą być określone wyraźnie w tym celu, a nie z zamiarem ustanowienia reguł odnoszących się do ochrony konsumenta albo obrotu produktami pochodzącymi ze środowiska wodnego;

należy ustanowić szczególną procedurę monitorowania, aby umożliwić Państwom Członkowskim wykazanie, iż wskaźniki jakości są dotrzymywane;

w celu skutecznego wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy należy ustanowić przepis w sprawie monitorowania przez Państwa Członkowskie środowiska wodnego dotkniętego oddziaływaniem zrzutów rtęci; art. 6 dyrektywy 76/464/EWG nie przewiduje kompetencji w zakresie wprowadzania takiego monitorowania; ze względu na to, że szczególne kompetencje nie zostały przewidziane w Traktacie, należy powołać się na art. 235 Traktatu;

⁽¹⁾ Dz.U. L 129 z 18.5.1976, str. 23.

⁽²⁾ Dz.U. C 20 z 25.1.1983, str. 5.

⁽³⁾ Dz.U. C 10 z 16.1.1984, str. 300.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 286 z 24.10.1983, str. 1.

w przypadkach zrzutów z pewnych rodzajów zakładów, dla których normy emisji nie mogą być ustalone lub regularnie kontrolowane z powodu rozproszonego charakteru źródeł emisji, muszą być opracowane programy szczególne mające na celu uniknięcie lub wyeliminowanie zanieczyszczenia rtęcią z tych zakładów; ponieważ kompetencje nie zostały przewidziane ani w art. 6 dyrektywy 76/464/EWG, ani w przepisach szczególnych Traktatu, należy powołać się na art. 235 Traktatu;

dyrektywa 82/176/EWG⁽¹⁾ ustanawia wartości dopuszczalne dla zrzutów rtęci do środowiska wodnego przez przemysł elektrolizy chlorków metali alkalicznych, a także określa wskaźniki jakości dla środowiska wodnego, do którego rtęć jest zrzucana;

ważne jest, aby Komisja przekazywała Radzie co cztery lata sprawozdanie dotyczące realizacji niniejszej dyrektywy przez Państwa Członkowskie;

ponieważ wody gruntowe stanowią przedmiot dyrektywy 80/68/EWG⁽²⁾, zostają one wyłączone z zakresu niniejszej dyrektywy;

poziom uprzemysłowienia w Grenlandii jest bardzo niski z powodu ogólnej sytuacji na tej wyspie, w szczególności ze względu na niską gęstość zaludnienia, znaczne rozmiary wyspy i wyjątkowe położenie geograficzne; dlatego niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do Grenlandii,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa:

- zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy 76/464/EWG ustala wartości dopuszczalne dla norm emisji rtęci w zrzutach odprowadzanych z zakładów przemysłowych, w rozumieniu art. 2 lit. e) niniejszej dyrektywy,
- zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy 76/464/EWG ustala wskaźniki jakości dla rtęci w środowisku wodnym,
- zgodnie z art. 6 ust. 4 dyrektywy 76/464/EWG określa terminy spełnienia warunków zezwoleń udzielonych przez właściwe władze Państw Członkowskich w odniesieniu do istniejących zrzutów,
- zgodnie z art. 12 ust. 1 dyrektywy 76/464/EWG ustanawia metody referencyjne dla pomiarów umożliwiających określenie zawartości rtęci w zrzutach i w środowisku wodnym,
- zgodnie z art. 6 ust. 3 dyrektywy 76/464/EWG ustanawia procedurę monitorowania,
- wymaga od Państw Członkowskich współpracy w przypadku zrzutów oddziałujących na wody więcej niż jednego Państwa Członkowskiego,

⁽¹⁾ Dz.U. L 81 z 27.3.1982, str. 29.

⁽²⁾ Dz.U. L 20 z 26.1.1980, str. 43.

— wymaga od Państw Członkowskich opracowania programów mających na celu unikanie lub eliminowanie zanieczyszczenia powodowanego przez zrzuty w rozumieniu art. 4.

2. Niniejsza dyrektywa dotyczy wód określonych w art. 1 dyrektywy 76/464/EWG, z wyjątkiem wód gruntowych.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

a) „rtęć” oznacza:

- pierwiastek chemiczny rtęć (Hg),
- rtęć zawartą w którymkolwiek z jej związków;

b) „wartości dopuszczalne” oznaczają:

wartości określone w załączniku I;

c) „wskaźniki jakości” oznaczają:

wymagania określone w załączniku II;

d) „wykorzystanie rtęci” oznacza:

jakikolwiek proces przemysłowy obejmujący produkcję lub użycie rtęci albo jakikolwiek inny proces przemysłowy, w którym obecność rtęci jest niezbędna;

e) „zakład przemysłowy” oznacza:

zakład, w którym rtęć lub jakakolwiek substancja zawierająca rtęć są wykorzystywane, z wyjątkiem zakładu przemysłowego, określonego w art. 2 lit. d) dyrektywy 82/176/EWG;

f) „istniejący zakład” oznacza:

zakład przemysłowy działający w dniu notyfikacji niniejszej dyrektywy;

g) „nowy zakład” oznacza:

— zakład przemysłowy, który zaczął działać po dniu notyfikacji niniejszej dyrektywy,

— istniejący zakład przemysłowy, którego zdolność wykorzystania rtęci została znacznie zwiększona po dacie notyfikacji niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3

1. Wartości dopuszczalne, obowiązujące terminy dostosowania się do tych wartości oraz procedura monitorowania zrzutów określone są w załączniku I.

2. Wartości dopuszczalne stosuje się zwykle w punkcie, w którym wody ściekowe zawierające rtęć opuszczają zakład przemysłowy.

Jeśli wody ściekowe zawierające rtęć są oczyszczane poza danym zakładem przemysłowym, w oczyszczalni prowadzącej usuwanie rtęci, Państwo Członkowskie może zezwolić na stosowanie wartości dopuszczalnych w punkcie, w którym wody ściekowe opuszczają oczyszczalnię.

3. Zezwolenia określone w art. dyrektywy 76/464/EWG muszą zawierać przepisy co najmniej tak rygorystyczne, jak przepisy zawarte w załączniku I do niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem przypadków, gdy Państwo Członkowskie przestrzega art. 6 ust. 3 dyrektywy 76/464/EWG na podstawie załącznika II do niniejszej dyrektywy i załącznika IV do dyrektywy 82/176/EWG.

Zezwolenia weryfikuje się co najmniej raz na cztery lata.

4. Bez uszczerbku dla swoich zobowiązań wynikających z ust. 1, 2 i 3 i przepisów dyrektywy 76/464/EWG Państwa Członkowskie mogą udzielić zezwolenia nowym zakładom tylko wtedy, jeżeli zakłady te stosują normy odpowiadające najlepszym dostępnym środkom technicznym, jeżeli jest to konieczne w celu eliminowania zanieczyszczenia zgodnie z art. 2 wymienionej dyrektywy lub w celu zapobieżenia zakłóceniu konkurencji.

Niezależnie od przyjętych metod, jeżeli z przyczyn technicznych zamierzone środki nie odpowiadają najlepszym dostępnym metodom technicznym, Państwo Członkowskie przedstawia Komisji uzasadnienie tych powodów, przed wydaniem jakiegokolwiek zezwolenia.

Komisja niezwłocznie przesyła to uzasadnienie pozostałym Państwom Członkowskim i możliwie jak najszybciej przekazuje wszystkim Państwom Członkowskim sprawozdanie, podając swoją opinię na temat odstępowania określonego w akapicie drugim. Jeśli okaże się to konieczne, jednocześnie przedstawia Radzie odpowiednie wnioski.

5. Referencyjna metoda analizy stosowana do oznaczania obecności rtęci podana jest w załączniku III (1) do dyrektywy 82/176/EWG. Pozostałe metody mogą być stosowane pod warunkiem że zakres wykrywania, precyzji i dokładności takich metod są, co najmniej tak dobre, jak określone w załączniku III (1) do dyrektywy 82/176/EWG. Dokładność wymagana w pomiarach przepływu ścieków jest podana w załączniku III (2) do wymienionej dyrektywy.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie opracowują programy szczególne dotyczące zrzutów rtęci ze źródeł rozproszonych, które nie są zakładami przemysłowymi i dla których normy emisji ustanowione w art. 3 nie mogą być zastosowane w praktyce.

2. Celem tych programów jest unikanie lub eliminowanie zanieczyszczenia. Obejmują najbardziej właściwe środki i techniki zastępowania, zatrzymywania i recyklingu rtęci. Eliminowanie ścieków zawierających rtęć przeprowadza się zgodnie z dyrektywą Rady 78/319/EWG z dnia 20 marca 1978 r. w sprawie odpadów toksycznych i niebezpiecznych⁽¹⁾, zmienioną Aktem Przystąpienia z 1979 r.

3. Programy szczególne stosuje się począwszy od dnia 1 lipca 1989 r. i przesyła je do wiadomości Komisji.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie, których to dotyczy, są odpowiedzialne za monitorowanie środowiska wodnego, dotkniętego oddziaływaniem zrzutów przemysłowych.

W przypadku zrzutów oddziałujących na wody kilku Państw Członkowskich, zainteresowane Państwa Członkowskie współpracują ze sobą mając na względzie harmonizację procedur monitorowania.

Artykuł 6

1. Co cztery lata Komisja składa sprawozdanie w sprawie realizacji niniejszej dyrektywy przez Państwa Członkowskie, na podstawie informacji dostarczonych przez Państwa Członkowskie, zgodnie z art. 13 dyrektywy 76/464/EWG, na jej wniosek, który musi być przedstawiany oddzielnie dla każdego przypadku. Wymienione informacje zawierają w szczególności:

- szczegóły dotyczące zezwoleń ustanawiających normy emisji w odniesieniu do zrzutów rtęci,
- wyniki inwentaryzacji rtęci zrzucanej do wód określonych w art. 1 ust. 2,
- wyniki pomiarów dokonanych przez sieć krajową utworzoną w celu oznaczania stężeń rtęci.

2. W przypadku zmian w wiedzy naukowej, dotyczących głównie toksyczności, trwałości i akumulacji rtęci w organizmach żywych i osadach, lub w przypadku udoskonalenia najlepszych dostępnych metod technicznych, Komisja przedstawia odpowiednie wnioski Radzie w celu zaostrożenia, gdy jest to konieczne, wartości dopuszczalnych i wskaźników jakości lub ustanowienia dodatkowych wartości dopuszczalnych lub dodatkowych wskaźników jakości.

⁽¹⁾ Dz.U. L 84 z 31.3.1978, str. 43.

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie środki niezbędne do zapewnienia przestrzegania niniejszej dyrektywy w ciągu dwóch lat od jej notyfikacji i niezwłocznie powiadamią o tym Komisję.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty przepisów prawa krajowego, które przyjmują w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 8

Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do Grenlandii.

Artykuł 9

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 marca 1984 r.

W imieniu Rady

C. LALUMIERE

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Wartości dopuszczalne, terminy ich osiągnięcia oraz procedura monitorowania zrzutów

1. Wartości dopuszczalne i terminy dla sektorów przemysłowych, których to dotyczy, są zamieszczone w poniższej tabeli:

Sektor przemysłu ⁽¹⁾	Wartość dopuszczalna, która musi być przestrzegana począwszy od dnia		Jednostka miary	
	1 lipca 1986 r.	1 lipca 1989 r.		
1. Zakłady przemysłu chemicznego stosujące katalizatory rtęciowe	a) w produkcji chlorku winylu	0,1	0,05	mg/l ścieków
		0,2	0,1	g/t zdolności produkcyjnej chlorku winylu
	b) w pozostałych procesach	0,1	0,05	mg/l ścieków
		10	5	g/kg przetworzonej rtęci
2. Produkcja katalizatorów rtęciowych stosowanych w produkcji chlorku winylu	0,1	0,05	mg/l ścieków	
	1,4	0,7	g/kg przetworzonej rtęci	
3. Produkcja organicznych i nieorganicznych związków rtęci (z wyjątkiem produktów, określonych w pkt 2)	0,1	0,05	mg/l ścieków	
	0,1	0,05	g/kg przetworzonej rtęci	
4. Produkcja baterii galwanicznych zawierających rtęć	0,1	0,05	mg/l ścieków	
	0,05	0,03	g/kg przetworzonej rtęci	
5. Przemysł metali nieżelaznych ⁽²⁾	5.1. Zakłady odzysku rtęci	0,1	0,05	mg/l ścieków
		0,1	0,05	mg/l ścieków
5.2. Wydobycie i rafinacja metali nieżelaznych	0,1	0,05	mg/l ścieków	
6. Zakłady oczyszczania toksycznych odpadów zawierających rtęć	0,1	0,05	mg/l ścieków	

⁽¹⁾ Wartości dopuszczalne dla sektorów przemysłu innych niż przemysł elektrolizy chlorków metali alkalicznych, które nie są wymienione w tej tabeli, takich jak przemysł papierniczy i stalowy lub opalane węglem elektrownie będą, jeżeli to konieczne, ustalone przez Radę w późniejszym terminie. Do tego czasu Państwa Członkowskie ustalą oddzielnie normy emisji dla zrzutów rtęci zgodnie z dyrektywą 76/464/EWG. Normy takie muszą uwzględniać najlepsze dostępne środki techniczne i nie mogą być mniej rygorystyczne niż najbliższe najbardziej porównywalne wartości dopuszczalne w niniejszym Załączniku.

⁽²⁾ W oparciu o doświadczenie zdobyte podczas implementacji niniejszej dyrektywy, Komisja zgodnie z art. 6 ust. 3 przedłoży Radzie, wnioski w sprawie ustalenia bardziej rygorystycznych wartości dopuszczalnych do wprowadzenia 10 lat po notyfikacji niniejszej dyrektywy.

Wartości dopuszczalne podane w tabeli odpowiadają średniemu stężeniu miesięcznemu lub maksymalnemu miesięcznemu obciążeniu.

Ilości zrzuconej rtęci wyrażone są jako funkcja ilości rtęci zużytej lub wykorzystanej przez zakład przemysłowy w tym samym okresie lub jako funkcja zainstalowanej zdolności produkcyjnej chlorku winylu.

2. Wartości dopuszczalne, wyrażone jako stężenia, których co do zasady nie wolno przekraczać, podano w powyższej tabeli w odniesieniu do sektorów przemysłowych w 1–4. W żadnym przypadku wartości dopuszczalne, wyrażone jako maksymalne stężenia, nie mogą być większe od stężeń wyrażonych jako maksymalne ilości podzielone przez zapotrzebowanie na wodę na kilogram wykorzystanej rtęci lub na tonę zainstalowanej zdolności produkcyjnej chlorku winylu.

Ponieważ jednak stężenie rtęci w ściekach zależy od objętości zużytej wody, która jest zróżnicowana w różnych procesach i zakładach, należy we wszystkich przypadkach przestrzegać wartości dopuszczalnych wyrażonych jako ilość odprowadzanej rtęci w stosunku do wykorzystywanej ilości rtęci lub do zainstalowanej zdolności produkcyjnej chlorku winylu podanej w poniższej tabeli

3. Dienne średnie wartości dopuszczalne są dwa razy większe od odpowiednich miesięcznych średnich wartości dopuszczalnych, podanych w tabeli.
4. W celu sprawdzenia, czy zrzuty odpowiadają normom emisji ustalonym zgodnie z wartościami dopuszczalnymi określonymi w niniejszym załączniku, należy stworzyć procedurę monitorowania.

Procedura ta musi przewidywać pobieranie i analizę próbek oraz pomiar przepływu ścieków i, jeśli to właściwe, ilość wykorzystanej rtęci.

O ile ilość wykorzystanej rtęci nie byłaby możliwa do określenia, procedura monitorowania może opierać się na ilości rtęci, zużytej zgodnie ze zdolnością produkcyjną braną pod uwagę przy wydawaniu zezwolenia.

5. W czasie jednej doby będzie pobierana próbka reprezentatywna dla zrzutu w czasie jednej doby. Ilość rtęci zrzucanej w okresie jednego miesiąca musi być obliczona na podstawie dobowych ilości zrzucanej rtęci.

Można jednak wprowadzić procedurę uproszczoną w przypadku zakładów przemysłowych, które nie odprowadzają więcej niż 7,5 kilograma rtęci w ciągu roku.

ZAŁĄCZNIK II

Wskaźniki jakości

Dla Państw Członkowskich stosujących wyjątek, określony w art. 6 ust. 3 dyrektywy 76/464/EWG, normy emisji, jakie Państwa Członkowskie muszą ustanowić i zapewnić ich przestrzeganie, zgodnie z art. 5 wymienionej dyrektywy, zostaną ustalone w sposób zapewniający dotrzymanie odpowiedniego wskaźnika lub wskaźników jakości spośród wymienionych w załączniku II do dyrektywy 82/176/EWG w sekcjach 1, 2 i 3, w obszarze dotkniętym zrzutami rtęci.

W każdym przypadku właściwe władze określą dotknięty obszar oraz spośród wskaźników jakościowych wymienionych w załączniku II do dyrektywy 82/176/EWG w sekcji 1 wybierają wskaźnik lub wskaźniki, które uważają za odpowiednie, biorąc pod uwagę zamierzone wykorzystanie dotkniętego obszaru oraz uwzględniając fakt, iż celem niniejszej dyrektywy jest unikanie lub eliminowanie wszelkiego zanieczyszczenia.

Wartości liczbowe wskaźników jakości, określone w załączniku II do dyrektywy 82/176/EWG w 1.2, 1.3 i 1.4, mogą w drodze wyjątku oraz tam, gdzie jest to konieczne z przyczyn technicznych, zostać pomnożone przez 1,5, do dnia 1 lipca 1989 r., pod warunkiem wcześniejszego powiadomienia o tym Komisji.
